

Extremoduro, en una imatge d'un concert extreta de la seva web

Contrastos i velles glòries

H. BORRELL

Tres amics ens dirigim al concert que Extremoduro fa al camp de futbol d'Empuriabrava, quatre dies abans que David Bisbal posi els peus en aquest mateix escenari. De moment, els contrastos són forts. RGB, la casa de management, havia trucat a la redacció per donar dos passis per veure Extremoduro, cosa que vaig acceptar de seguida, no per ser fan incondicional de Robe i els seus, sinó perquè són d'aquells que s'han d'haver vist abans no pleguin veles. Arribem a la zona d'aparcament amb la sorpresa que mitja hora abans de l'actuació, la Policia Municipal ja desvia els vehicles per evitar col·lapses circulatoris. De fet, ja es preveia que seria un èxit de públic, tot i que els 20 euros d'entrada, al meu parer, són abusius. És d'aquells concerts que a l'exterior hi ha venedors de cervesa ambulants que sempre es fan d'or perquè a més de vendre-la més barata que a l'interior del recinte, és freda, cosa que no es pot dir de la que venien a la barra del camp de futbol. Però bé, abans d'entrar al camp, encara hi va haver temps per més sorpreses. L'organització havia prohibit prendre imatges de l'actuació als mitjans de comunicació. Tot i que em vaig alegrar de no haver de portar la feixuga càmera, em vaig indignar profundament amb Extremoduro, que si bé podria considerar-se fora dels circuits comercials, no sabem si RGB o ells mateixos, han fet el que és digne del concert que se celebrava quatre dies més tard al mateix recinte: prohibir prendre imatges.

Uns teloners sonen mentre espero a la taquilla que em donin o neguin el permís per fotografiar. Ni idea de qui són però no toquen a l'escenari d'Extremoduro. Comença el concert i continuo esperant la resposta d'RGB. Finalment em neguen l'entrada de la càmera professional. Una vegada dins, Robe increpa el públic i toca, toca i toca, fins que decideix fer una mitja part. Alguns eren de l'opinió que més val, en el rock dur, enganxar un tema amb el següent, en una mena d'*in crescendo* que arriba al moment culminant amb èxits com "Jesucristo García".

La mitja part es va fer llarga però l'energia no va decreïxer quan Robe va irrompre de nou a l'escenari. Ara el doble bombo sonava encara més contundent i cada vegada se succeïen més èxits que el públic corejava. Fins i tot, alguns feien callar els que, com jo, queien en trampes musicals tararejant una tornada quan no toca, a "So payaso", per exemple. Al mateix temps que els èxits musicals d'Extremoduro anaven desfilant pel camp de futbol, el guitarra solista practicava una mena d'exhibicionisme robant cada cop més protagonisme al mateix Robe, home de forta personalitat sobre l'escenari. Tot i les petites decepcions, els bisos van satisfer tothom i, com que era una gira de vells èxits, després de publicar un disc recopilatori, el grup es va assegurar un repertori àmpliament conegut perquè tots tinguéssim el nostre tema per cantar. El públic, molt heterogeni per un concert de rock dur -alguns en diuen cru-, va sortir en forma d'allau i content.